

POPULIER 12,5 JAAR

Bestuur uit het gebouw, hospice erin

Het is lef hebben, om het bestuur van je eigen zorginstelling uit zijn kantoorpand te zetten. Lijanne Lans, afdelingshoofd van hospice De Populier in Bakel, durfde het. „Voor mezelf had ik het niet gedaan. Maar voor anderen, voor dit doel wél.”

Lilian Dominicus
l.dominicus@ed.nl

Bakel/Aarle-Rixtel

Het verhaal gaat als volgt: sinds 2008 betrok hospice De Populier een gang op de eerste etage van zorgcentrum Mariëngaarde in Aarle-Rixtel. Ze hadden er de beschikking over zes bedden voor terminaal zieke patiënten.

Lans: „We hadden veel wachtende mensen en als de nood aan de man was, richtte ik mijn eigen kantoorkamer in als zevende plek. Het dagelijks bestuur van De Zorgboog vroeg mij: wat doe je nou? Ik legde uit dat voor onze doelgroep een wachtlijst niet wenselijk is. Zo lang hebben ze vaak niet meer te leven. Vervolgens kreeg ik de opdracht op zoek te gaan naar een passend gebouw in deze regio. Een tijdje later vroegen ze me: ‘En, heb je wat gevonden?’. Ik antwoordde: ‘Ja, dat heb ik. Julie kantoor.’”

Zusters

Dat was november 2011. „In december is de raad van bestuur eruit gegaan en verhuisd naar de Paterslaan in Helmond. Wij zijn er na een verbouwing in juli 2012 ingetrokken. Een vergunning hoefde niet te worden aangevraagd; ooit hebben de zusters hier gezeten met een sanatorium, later werd het een tussenverblijf voor cliënten van GGZ, die klaar waren om terug naar huis te gaan.”

De locatie, midden in de bossen

van Bakel, is dan ook min of meer perfect. Waar patiënten het in Aarle-Rixtel met een balkonnetje moesten doen, kijken ze hier vanuit de lichte huiskamer zo op de natuur.

„Vanaf de eerste dag dat patiënten of hun naasten hier het terrein op komen rijden, zeggen ze: ‘wat een rust en weldaad komt er over me heen’”, zegt Mieke Romme, die als palliatief verpleegkundige vanaf het eerste uur betrokken is geweest bij de hospice.

Blij met extra capaciteit

Twaalf bedden hebben ze nu en hoewel tien officieel volstaat voor de regio, zijn ze blij met de extra capaciteit. „Soms hebben we acht bedden nodig, soms twaalf”, zegt Lans.

Half mei bestaat de hospice 12,5 jaar en hoewel ze het door de coronacrisis niet uitgebreid vieren, willen ze er wel bij stilstaan. Toen ze begonnen, wist het grote publiek maar weinig af van wat een hospice is. De taboes over doodgaan en terminale zorg zijn door de jaren heen minder geworden. Een tv-uitzending met Beau van Erven Dorens, die vijf nachten in

Ik zie mensen wel eens reageren: ‘stop, dat is wel heel zwaar’

— Mieke Raaijmakers

◀ Hospice De Populier in Bakel bestaat 12,5 jaar. Van links naar rechts vrijwilliger Mieke Raaijmakers, afdelingshoofd Lijanne Lans en palliatief verpleegkundige Mieke Romme. Zij waren erbij vanaf het eerste uur. FOTO SEM

WIJNHOFEN/DCIMEDIA

De Populier verbleef, heeft daar mede aan bijgedragen.

Maar helemaal verdwenen zijn de vooroordelen ook weer niet. Een hospice is het eindstation en dat boezemt soms angst in. „Ik ga met plezier werken, maar als ik erover praat dan zie ik mensen wel eens reageren: ‘stop, dat is wel heel zwaar’”, zegt Mieke Raaijmakers. Ook zij is er – als vrijwilliger – vanaf het allereerste begin bij geweest. „De glimlach van deze mensen geeft al zóveel voldoening. Eigenlijk neem ik mijn werk nooit mee naar huis, behalve een enkele keer wanneer hier een jong gezin binnenkomt. Dat blijft wel even hangen.”

Zware steen

Romme: „Zolang je niet met de dood wordt geconfronteerd, weet je ook niet wat het inhoudt. Veel ouderen zijn nog huiverig, terwijl juist jongeren wel vaker openstaan voor andere vormen van zorg. Mensen denken dat hier een zware steen om het gebouw hangt,

maar het tegendeel is waar. Mensen komen hier tot rust en door de zorg die ze krijgen, ontstaat weer ruimte voor mooie momentjes.”

Alle drie hebben ze zo hun eigen motivatie om de palliatieve zorg in te gaan. „Mijn moeder is gestorven

Door de zorg hier ontstaat ruimte voor mooie momentjes

— Mieke Romme

toen ik elf jaar oud was”, vertelt Romme. „Eigenlijk in eenzaamheid. Als kind, als puber heb ik daarmee geworsteld. In dit werk kan ik het een positieve draai geven.”

Raaijmakers was herstellende van borstkanker toen ze zich als vrijwilliger meldde en weet dus wat het is om ernstig ziek te zijn. „Maar ik laat dat altijd buiten schot als ik hier werk. Ik heb toentertijd gezegd, ik doe het drie maanden en dan kijk ik hoe het bevalt. Ik ben gebleven, dit is echt mijn ding, hoe vaak ik het ook moet verdedigen.”

Lans wilde al haar hele leven in de zorg werken. „Mijn schoonva-

der was ondernemer, die zei elke keer tegen mij: ‘Wanneer er een pand vrijkomt in het dorp, koop ik het zodat je een winkeltje kan beginnen.’ Hij vond het maar niets dat ik zo weinig verdiende. Hij werd ziek en omdat ik thuis was met de kinderen, zorgde ik ook voor hem.

Op 60-jarige leeftijd stierf hij. De dag ervoor zei hij tegen me: ‘Nu weet ik wat voor winkeltje je moet beginnen.’ Ik dacht: hij heeft een delier, hij heeft teveel morfine gekregen. Maar hij zei: ‘Je moet een verhuisbusje kopen en daar de tekst op laten plakken ‘van de aarde naar de hemel’. Eindelijk begreep hij me.’”